

Scénář pamětnice Agnieszky Critchlow

Naší pamětnicí je Agnieszka Critchlow, která pochází z Polska. Právě díky ní jsme měli možnost si uvědomit, že příběhy obyčejných lidí mohou být také výjimečné. Agnieszka neměla možnost být dítětem.

„Když mi bylo jedenáct, jsem se stala sirotkem s mojí ségrou. Moje nejsilnější vzpomínka byla pravděpodobně, když jsem našla svoji mámu mrtvou. A bylo to ještě komunistické období a v té době se nikdo o takové děti nezajímal.“

I přesto, že byla mladá, musela udělat rozhodnutí dospělého člověka. U soudu, který rozhodoval o budoucím životě sester Critchlow. Musela se odhodlat a vybrat si, zda zůstane se svojí mladší sestrou v Polsku nebo odjede do neznáma v USA.

„Mezi březnem a červnem, my jsme musely jít k soudu, i v Polsku. A já si pamatuji, že předtím soudcem on se mě zeptal, co chci udělat. Jako, jestli chci jít s tou novou rodinou nebo zůstat v tom Polsku. A mně bylo dvanáct let v té době, takže rozhodovat se do konce svého života, jestli půjdeš s někým cizím někam do zahraničí, kde nemluvíš ten jazyk, neznáš. Celý život bylo mi řečeno, že ta Amerika je hnusná a zlá a tam mě pravděpodobně rychle zavraždí a znásilní a udělají hnusné věci. Tak to byl velký moment. A já jsem v té době měla mladší ségru, takže můj strach byl větší o tu ségru.“

Agnieszka se rozhodla pro USA kde prožila své studijní roky. Ke konci studia na vysoké škole dostala nabídku pracovat v České republice. Před odjezdem se ale stal největší teroristický útok v historii USA, který ji zabránil odletět.

„Já jsem v té době spala a přišel můj tatínek a řekl nikam nejedeš! Já řeknu jedu, já jsem byla sbalená, mám letenky, mám vízum, jedu. Všichni se hodně báli a všechna letadla jsou zastavena. Jela jsem až 17. srpna, což bylo takové první letadlo, které bylo povoleno letět do Evropy. Všichni byli hodně nervózní a kdykoliv jakýkoliv člověk, který vypadal že je z nějaké zemi. To znamená tmavější pleť a tmavé vlasy, šel na záchod, takže opravdu všichni ho sledovali. Nikdo nespal v tom letadle, to bylo asi opravdu jediné letadlo, kde nikdo celých těch dvanáct hodin nespal. Všichni byli vzhůru celou dobu a kdykoliv někdo šel na záchod, tak všichni se koukali, kam jde a co dělá.“

Agnieszky Critchlow, si prošla špatným i krásným. I proto bychom si podle měli užít každé chvíle každého dne svého života.

„Jedna zpráva je to, že ten život se opravdu může hodně rychle změnit. On může jít z něčeho co je opravdu úžasné a fantastické do něčeho špatného. A i naopak. To, že to, co máme teďka v dnešní době, neznamená, že to bude vždycky. A to je jedno, jestli člověk je bohatý nebo mladý nebo starý nebo chudý. Ten život se prostě může změnit. Občas je to věc, kterou my neovlivníme vůbec.“